

engelsk-amerikanske Verdensfirma Blackbourn & Gries, hvortil hans Svigerfader havde lovet at skaffe ham Anbefaling. Iøvrigt agtede han sig til Paris, London, New-York og et Par andre af de nordamerikanske Storstæder. I det hele vilde han blive borte et Par Aar.

Skønt Jakobe ikke fattede, hvordan denne lange Tid skulde gaa for hende, gjorde hun ingen Indvendinger. Ja, det var endogsaa hende, der havde faaet det ene Aar lagt til. Per selv havde ment at kunne nøjes med den halve Tid; men hun bad ham indtrængende om ikke at forhaste sig, og hun fandt i dette Punkt Medhold hos sin Fader, der en Dag lod Per kalde til sig paa sit Kontor og her overgav ham et Akkreditiv paa fem Tusinde Kroner med den Tilføjelse, at det skulde blive fornyet efter Udløbet af et Aar.

Midt under Travlheden med Indpakning og Fuldstændiggørelse af sit ret vidtløftige Rejseudstyr modtog Per en Dag et Brev fra Eberhard. Broderen skrev, at det var kommet ham for Øre, at han stod i Begreb med at begive sig til Udlandet; han vilde derfor ikke undlade at gøre ham bekendt med Faderens Tilstand, der nu var en saadan, at Katastrofen kunde ventes naarsomhelst. Selv agtede han sig med det allerførste hjem for at kunne være tilstede ved Dødslejet, hvor i det hele alle de andre Søskende ventelig vilde samles.

Efter Modtagelsen af dette Brev gik Per en halv Dag op og ned ad sit Gulv i tvivlraadige Tanker. Brevets Tone havde været usædvanlig hensynsfuld, og Lykken havde stemt ham selv forsonlig. Ingen vilde jo nu heller kunne mistænke ham for at vende tilbage som den fortabte Søn — tænkte han.